

Bạn đang tự cản đường mình?

Nhiều khi công việc không thuận lợi không phải là do người khác mưu mô hãm hại bạn mà chính bản thân bạn đang tự gây khó dễ cho mình bởi những lỗi cơ bản.

Chần chừ

Chần chừ khác với kiên nhẫn, vì vậy rất nhiều người cứ tưởng rằng mình đang vào vai kiên nhẫn rất thành công. Điểm khác nhau cơ bản là chần chừ chỉ mang tới hậu quả chứ không có hiệu quả.

Thử trả lời một câu hỏi, theo bạn thì “phút cuối” của một dự án là vào lúc nào? Đêm trước ngày deadline không phải là “phút cuối” để bạn hoàn thành một bản thuyết trình 40 trang trước các nhà đầu tư hay chuẩn bị cho một bộ hồ sơ hoạch định chiến lược trình bày trước ban giám đốc.

Trong các trường hợp này thì “phút cuối” có thể phải cách deadline một tháng! Nghe thì có vẻ như chúng ta đang quan trọng hóa vấn đề nhưng việc chuẩn bị cho một dự án lớn yêu cầu rất nhiều công việc phối hợp thực hiện cùng lúc.

Không phải công việc nào cũng có thể được hoàn thành nhanh gọn trong một đêm trước deadline và vì thế cần phải xác định rõ được tính chất từng công việc để tính toán thời gian sao cho hợp lý.

Những người hay chần chừ tự cho phép bản thân mình ngồi chơi không, rung đùi hoặc ngủ ngon lành khi những người khác bắt tay vào việc từ lâu.

Và khi họ bắt tay vào làm thì đã tới giai đoạn cuối của dự án, có rất nhiều việc chồng chất và bắt đầu có một vài công việc liên quan tới dự án khác. Vậy là không chỉ dự án của họ gặp trở ngại mà cả những dự án liên quan cũng chững lại theo.

Đây là chưa kể tới tâm lý chủ quan khi hoàn thành xong công việc, chẳng có ai lại nghĩ ngay đến việc chuẩn bị cho giai đoạn tiếp theo mà đa số nghĩ đến việc nghỉ ngơi cho khỏe đã! Vì vậy đừng tỏ ra chủ quan, nhớ nhé nhất là khi bạn không phải là thiên tài!

Hội chứng “xào nấu”

Hội chứng này thường liên quan tới việc những cơ sở hiện thực đã được “xào nấu” để dùng trong các buổi họp quan trọng. Dĩ nhiên các sếp nhà ta vẫn luôn đủ tỉnh táo để nhận ra mùi “xào nấu” trong những ý kiến lập luận của các “bếp trưởng” này vốn là để lấp liếm cho nhau.

Và để ý các sếp thỉnh thoảng cũng có những câu nói bông đùa, những câu hỏi thăm dò cứ tưởng là “để cho vui” nhưng lại có thể khiến cho ôi “bếp trưởng” lòi đuôi chỉ vì cái tật thích “khoe tài”! Luôn bám sát vào thực tế, nói đơn giản: không biết thì không cần thiết phải phát biểu!

Mất khả năng lắng nghe

Ít ra bạn phải là một trong những người có quyền cao chức trọng thì mới có thể tự cho phép mình lơ đãng không để ý tới người khác nói gì!

Có những anh chàng rất giỏi giang, chuẩn bị sẵn cho mình một bài thuyết trình dài dằng dặc, nói liên mồm trong 20 phút nhưng ngay sau khi về chỗ là dán mắt vào chiếc điện thoại di động để nhắn tin.

Hay tệ hơn thì anh chàng ngồi thư giãn nhâm nhi cà phê mặc kệ các thành viên khác tiếp tục cuộc họp. Sau đó, dĩ nhiên anh ta sẽ bị mọi người cách mặt, không được dự những buổi họp khác nữa, tầm quan trọng của anh ta cũng giảm hẳn cho dù anh ta có giỏi đến mức nào đi chăng nữa.

Hãy học cách lắng nghe ngay cả khi bạn không đồng ý. Những thông tin được đưa ra luôn cần thiết và không bao giờ thừa.

Không trung thực

Chưa cần bàn tới nói dối, nhưng không trung thực ở đây có thể hiểu là khi bạn sợ phải nói với sếp những điều mà sếp không muốn nghe. Tình hình kinh doanh không được khả quan nhưng bạn không dám báo cáo như vậy với sếp mà tô hồng những gì đang xảy ra để yên ủi sếp.

Chỉ tới khi bộ phận kế toán giải trình rành mạch với sếp về “bức tranh thực tại” thì mọi chuyện không chỉ là doanh số bán hàng không đạt yêu cầu mà còn là sự xuất hiện của một nhân viên không đáng tin trong mắt sếp.

Trung thực quá đáng

Điều này không có nghĩa là bạn cần phải lên gặp sếp ngay khi nhận kết quả doanh số bán hàng để thể hiện sự lo lắng, bi quan tột độ!

Đó là một giải pháp không thông minh và chắc chắn bạn sẽ không được đánh giá cao với sự trung thực thái quá này.

“Chúng ta đang gặp phải một vài vấn đề không như mong muốn nhưng hy vọng là mọi chuyện sẽ cải thiện trong tuần tới!” – chỉ với một thông điệp đơn giản vừa trung thực lại vừa tế nhị chắc chắn sẽ được đón nhận tích cực hơn.

Sự thật giống như sôcôla vậy: một miếng nhỏ có thể mang tới sự hài lòng; quá nhiều có thể gây nguy hiểm. Một nhân viên khôn ngoan luôn biết cách truyền tải thông tin tới sếp vừa đủ.

Tính “Thiên Lôi”

Một nhân viên luôn dự các buổi họp với gương mặt cau có. Bài diễn thuyết được trình bày rõ ràng, mạch lạc đến nỗi mọi người không ai dám phản bác vì những ý tưởng tốt cộng với phong cách... mạnh bạo!

Không hẳn vì những ý tưởng đó đã đủ hoàn hảo để mọi người đồng loạt nhất trí mà đơn giản vì mọi người chỉ muốn “đi hòa vi quý”, không muốn gây với “mắm tôm”.

Dĩ nhiên có thể trước đó có nhiều chuyện khiến bạn bức mình nhưng hãy tạm gác “cái sự bức mình” đấy lại để đảm bảo không khí buổi họp không nặng nề, “khó thở” đối với những người tham gia! Tươi tỉnh lên một chút để mọi người làm việc thoải mái hơn, hiệu quả hơn!

Chưa đủ khéo

Nôm na là việc nhận công và nhận lỗi của bạn phải thật là khéo léo. Theo lẽ tự nhiên, ai cũng muốn mình là người có công nhiều nhất.

Tuy nhiên, tốt hơn hết, bạn chỉ nên nhận nhiều nhất là 70% công trạng về mình và dành 30% còn lại cho những người xung quanh. Còn việc nhận lỗi thì không đơn giản chút nào.

Không bao giờ trốn tránh trách nhiệm, lỗi lầm do mình gây ra – đây là câu nói có thể sáo mòn nhưng chẳng mấy ai đủ can đảm để đương đầu. Và sự thật là chẳng ai có thể ưa nổi những kẻ hèn kém, chui cúi, chỉ lo quanh co chối tội.

Và hãy để ý xem nếu như cấp trên của bạn thực sự cần được ghi công, hãy để cấp trên nhận thay bạn. Hoặc nếu như cấp trên của bạn không thể dính dáng tới một số sơ xuất, hãy nhận thay.

Cấp trên sẽ đánh giá cao khi bạn tỏ ra khéo léo một cách tinh tế và bạn không phải lo thiệt. Ở đây chúng ta đang nói đến khía cạnh phải khéo léo, tinh tế trong việc nhận công hay nhận lỗi. Dĩ nhiên nếu như tình trạng cướp công và đổ lỗi diễn ra như cơm bữa thì đấu tranh đòi quyền lợi là giải pháp “khéo” nhất!

Tuấn Huy